

BBrnal, 17 de gener de 1984

Estimat amic,

En primer lloc, per tal com veig que realment et causa molts maldecaps això d'enviar-me els llibres, et diré que Fugida en gris i Negra i consentida els he rebuts fins i tot primer que la teva carta del 27 de desembre. Parlem de la Negra, que serviré com un tresor, sobretot per les simpàtiques dedicatòries dels "ofelis" (lamento que no hi sigui la teva), les quals el tornen encara més valuós. En llegir els contes he compres un comentari que feia la Merce Ibarz a l'ABUI, amb motiu de la presentació del llibre, en el sentit que la crítica Dolors Oller, per tal com no li havíeu deixat dir res, va aprofitar l'avinentesa per fer "xerrameca amb la Patrícia Gabancho, la 'tanguista' -deia- de Lovecraft, Lovecraft." Vet aquí que jo no recordava que en aquest recull hi sortís cap tanguista, però ara veig que la noia s'equivocava i volia dir que era la tanguista de la Negra. A mi m'ha semblat que en alguns dels contes la Patrícia, la Pat, la Trícia, en un mot, la "tanguista", hi queda força mal parada, i si realment la Gabancho és el model vivent del personatge, vols dir que no n'heu fet un gra massa? És clar que, si la vau tenir a la presentació, deu voler dir que no s'ho va prendre pas malament. És així? Els contes mantenen un nivell força uniforme i m'hi-he divertit molt. No m'estranya que sigui un "best-seller".

Recoi, quina garrotada que em claves per l'article! Com que només em parles de "Colonitzats, tanmateix", no sé si has rebut els anteriors apareguts al "Brusi". En primer lloc, vull que sapigues que aquests papers jo els faig per a l'APLEC de l'Obra Cultural Catalana, però uns xicots que vaig conèixer quan vaig venir són els qui s'encarreguen de fer-los reproduir a la premsa de casa nostra. Probablement tens raó quant a la inutilitat d'aquests escrits (tot i que el director de EL CLAU de Brusel·les, en Colomer, em deia que són, amb els deen Pedrolo, "els més conseqüents i fidels a la terra"), però, que hi vols fer?, jo els escric una mica com a acte de servei i una mica per descarregar la mala llet que em causen les coses que passen a Catalunya, i sobretot perquè no em resigno i no vull deixar de lluitar, de l'única manera que ho puc fer desde la distància, per la utopia.

Suposes, per les meves paraules, que no m'agraden els socialistes. Parlem-ne. De quins socialistes em parles? Si ens limitéssim estrictament al sentit polític del mot, et diria que no m'agrada el socialisme "rosa" que hom practica a la Península. Si ens referim als socielistes de Catalunya, haig de confessar que tampoc no em convencen, per la manera d'encarar el problema català, sense que això vulgui dir, ni de lluny, que m'inclino pels de CiU. De les coses que diu el senyor Obiols jo només conec les que reproduceix la premsa i sobre aquestes em baso per jutjar-lo. Per tal com en els dos darrers articles m'he ocupat d'aquest tema, te n'envio fotocopia i així podras veure cap a on engego els trets.

Es clar que jo tampoc no sé com caldria fer-ho això d'integrar els castellano-parlants, però estic segur i convençut que mentre de les esferes oficials no s'imposi

l'ús generalitzat del català a tots els nivells, de manera que la població immigrada tingui la necessitat d'aprendre'l, el català, tal com s'esdevé a qualsevol país d'immigració, els qui portarem les de perdre serem els catalans, car arribara un moment (potser no massa lluny) en que la llengua catalana sera una curiositat arqueologica, pero no séra viva la carrer. I quan arribi aquest moment, els catalans que visquin aleshores seran espanyols de parla castellana, per molt que s'entestin a dir-se catalans. Per bé que la Isabel i la seva germana petita són nascudes a Granollers, els pares eren de Burgos, i els altres germans també hi van néixer, pero quan vingueren a Catalunya, a l'escola i al carrer enraonaven català, i és encara el dia que entre ells es comuniquen també en català. Ara, pero, és a l'inrevés: els fills dels catalans potser el parlen a casa, pero al carrer una gran majoria s'expressa en castellà, fins i tot entre catalans. Això ho vaig comprovar personalment quan vaig ser aquí.

Molt bé, prou d'aquest color. El pare, noi, rutlla com si res no hagués passat. S'enfila per l'escala per tal de podar els arbres i tallar els raïms de la parra, etc. Per la meua banda, em sembla que he superat la crisi. I el teu, de pare, que fa? I la Rosa com va?

Ah, abans que me n'oblidi' m'has de dir quant et dec, o més ben dit, quant dec a l'AELC per la quota d'enguany i t'ho faré arribar per la meua tieta. Que en saps de l'Associació de Traductors? Encara és l'hora que m'hagi de contestar com haig de fer per associar-m'hi.

Aquests dies, per aquí fot una calda de mil dimonis i només tenim esma per esperar que arribi fi de mes, car aleshores ens n'anirem amb la Isabel a passar quinze dies a la costa atlàntica, a San Bernardo, tots dos solets per mirar si podem reeditar la lluna de mel, perquè també jo crec que després de tornar la cinquantena, ja comencem a viure de propina, de manera, doncs, que abans no s'ho mengin els cucs, que s'ho mengi la cuca, com es diu vulgarment.

En Xavier sortira llicenciat a primers de març, pero ara va tenir uns dies de permís i se'n va anar a Miramar (a tocar de Mar del Plata) amb uns amics, a fer-hi de les seves. La Glòria i el seu marit passaren quinze dies a San Bernardo, i ara, carregats amb la motxilla i la tenda, deuen estar voltant pel nord, per Salta i Jujuy, amb uns amics també.

A mida que em vagis enviant els llibres autografiats de la colla, no deixis de posar-hi l'adreça de cadascun, perquè pugui donar-los les gràcies. Envia'm, si's plau, la de l'Isidre Grau, la novel·la del qual acabo d'encetar.

Així que tenim un altre Jordi Arbones lletraferit? Potser el Nif el posa perquè no el confonguin amb mi.

Has parlat amb en Garcia Grau ni que sigui per dir-li que pensem guardar aquesta correspondència per a la posteritat?